

Sygn. akt II CSK 525/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku D. D.
przy uczestnictwie J. M., H. D. i E. D.
o zasiedzenie służebności gruntowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania J. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 19 kwietnia 2013 r., sygn. akt I [...] Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**
- 2. oddala wniosek wnioskodawcy o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący w skardze powołał przesłanki z pkt 1, 2 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c., to jest występowanie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Prezentowanego stanowiska o wystąpieniu tych przesłanek Sąd Najwyższy nie podziela i tym samym nie znajduje podstawy do przyjęcia skargi do merytorycznego rozpoznania.

Zagadnienie prawne, które skarżący sformułował w skardze, nie ma waloru istotnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ponieważ Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się co należy rozumieć przez trwałe i widoczne urządzenie, korzystanie z którego prowadzić może do nabycie służebności drogowej przez zasiedzenie. Potrzeba, według skarżącego, wykładni art. 292 k.c. dla wyjaśnienia zakresu pojęcia trwałego i widocznego urządzenia, z powodu, jak zdaje się to wskazywać skarżący, rozbieżności w tym zakresie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, nie jest potrzebą rzeczywistą, skoro z przytoczonych orzeczeń rozbieżność taka nie wynika. W sprawie III CKN 379/98 Sąd Najwyższy wskazał, że w wyniku dokonanych czynności zniwelowania terenu i zasypania nierówności, nie powstał utwardzony konkretny szlak drożny o wytyczonym przebiegu, natomiast w sprawie I CKN 273/00 Sąd Najwyższy wskazał, że utwardzone żwirem koleiny drogi stanowią trwałe i widoczne urządzenie gruntowe, są, bowiem efektem świadomego i pozytywnego działania ludzkiego mającego na celu przystosowanie do korzystania gruntu służebnego, jako konkretnego szlaku drożnego o jednoznacznie wskazanej trasie jego przebiegu. Powyższe oznacza tylko, że decydujące są okoliczności sprawy, z których powinno wynikać czy przez czynność utwardzenia kolein doszło do utworzenia szlaku drogowego o oznaczonej trasie przebiegu. Z ustaleń faktycznych sądu w sprawie niniejszej wynikało, że zasypanie kolein gruzem doprowadziło do wyodrębnienia drogi o oznaczonym

przebiegu, w tych przeto okolicznościach nie można mówić, że mamy do czynienia z potrzebą dokonania przez Sąd Najwyższy abstrakcyjnej wykładni przepisów niezbędnej dla rozwoju prawa.

Wskazane ustalenie uniemożliwia też poczytanie skargi kasacyjnej za oczywiście zasadną. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a przesłanka oczywistej zasadności skargi wiąże się ze stwierdzeniem rażącego naruszenia przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym już tylko przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi, więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W świetle powyższego nie ma podstaw do przyjęcia, że taka sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej.

Skarżący nie zdołał, zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Z tych też przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawczyni do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek wnioskodawcy o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego zgłoszony w odpowiedzi na skargę nie został uwzględniony wobec powiązania go wyłącznie z wnioskiem, zawartym w tej odpowiedzi, o oddalenie skargi kasacyjnej uczestnika. Podzielić należy prezentowany w orzecznictwie pogląd, że nie ma podstaw do przyznania kosztów postępowania kasacyjnego stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o przyznanie tych kosztów powiązała wyłącznie z jednym, przez siebie wskazanym, rozstrzygnięciem (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01; z dnia 29 marca 2011 r., IV CSK 593/10 i z dnia 8 sierpnia 2012 r., II CSK 112/12, nie publ.).